

ROBINSON CRUSOE

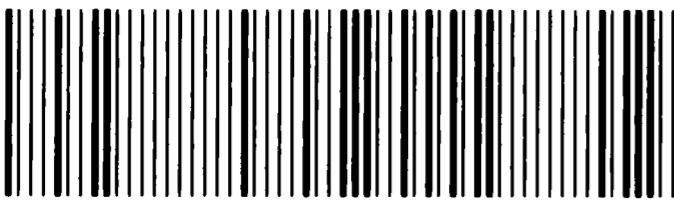
M E D

Overskænde Billeder

G. TORST'S
SORTIMENT & ANTIQUARIAT
Knabrostræde 9,
Kjøbenhavn.

15.-262 - 4° DA Box

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021395601

Lich. Emrik & Binger, Haarlem.

ROBINSON CRUSOE

—

O V E R S A T   F R A   E N G E L S K

A F

F E R D. C. S Ø R E N S E N,
Kgl. Translatør.

Med overraskende Billeder.

K J Ø B E N H A V N.

G. Torsts Boghandel, Silkegade 6.

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1876.

Lich. Enrik & Binger, Haarlem.

ROBINSON CRUSOE

—

OVERSAT FRA ENGELSK

AF

F E R D. C. S Ø R E N S E N,
Kgl. Translatør.

Med overraskende Billeder.

K J Ø B E N H A V N.

G. Torsts Boghandel, Silkegade 6.

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1876.

Lith. Emrik & Binger, Haarlem

Robinson Crusoe.

Som Dreng, da jeg opholdt mig hjemme hos mine Forældre i York, var jeg et uroligt Hoved; jeg havde altid den største Lyst til at løbe bort og komme til Søs. Jeg havde ikke noget rigtigt Begreb om Sømandslivet og troede, at det hele var evige Løjer, saa min Fader og Moder hverken havde Rist eller Ro for mig, og jeg plagede dem ideligt om at lade mig gaa til Søs. Min Fader foreholdt mig, hvor taabeligt det var af mig saaledes at ville forlade mit Hjem og mit Fædreland; men jeg vilde ikke høre, og tilsidst besluttede jeg at løbe min Vej.

Jeg var tilfældigvis i Besøg hos en god Ven i Hull; det var en Dreng, der var paa Alder med mig, og han overtalte mig til at gaa ombord paa et Skib, der skulde til London. Jeg tog med (se Afrejsen paa første Billede) uden at tænke det allermindste paa mine stakkels Forældre, som jeg forlod uden at sige Farvel. Aldrig saa snart var Fartøjet stukket i Søen, førend det kuledes op, saa det havde Skik, der gik Bølger saa høje som Bjerger, og da det var første Gang jeg var paa Søen, blev jeg forfærdeligt ilde tilpas og var ganske vis paa, at jeg skulde drukne. Da tænkte jeg paa alt det, mine gode Forældre havde sagt, og ønskede, at jeg var vel hjemme igjen; men nu var det for sildigt at ønske, og jeg laa syg og elendig hen. Da Stormen løjede af, og jeg kom mig igjen, glemte jeg rent, at jeg saa inderligt gjerne vilde have været i Land, og længtes mere end nogen Sinde efter at blive Sømand.

Lith. Emrik & Binger, Haarlem

Robinson Crusoe.

Som Dreng, da jeg opholdt mig hjemme hos mine Forældre i York, var jeg et uroligt Hoved; jeg havde altid den største Lyst til at løbe bort og komme til Søs. Jeg havde ikke noget rigtigt Begreb om Sømandslivet og troede, at det hele var evige Løjer, saa min Fader og Moder hverken havde Rist eller Ro for mig, og jeg plagede dem ideligt om at lade mig gaa til Søs. Min Fader foreholdt mig, hvor taabeligt det var af mig saaledes at ville forlade mit Hjem og mit Fædreland; men jeg vilde ikke høre, og tilsidst besluttede jeg at løbe min Vej.

Jeg var tilfældigvis i Besøg hos en god Ven i Hull; det var en Dreng, der var paa Alder med mig, og han overtalte mig til at gaa ombord paa et Skib, der skulde til London. Jeg tog med (se Afrejsen paa første Billedet) uden at tænke det allermindste paa mine stakkels Forældre, som jeg forlod uden at sige Farvel. Aldrig saa snart var Fartøjet stukket i Søen, førend det kuledes op, saa det havde Skik, der gik Bølger saa høje som Bjerger, og da det var første Gang jeg var paa Søen, blev jeg forfærdeligt ilde tilpas og var ganske vis paa, at jeg skulde drukne. Da tænkte jeg paa alt det, mine gode Forældre havde sagt, og ønskede, at jeg var vel hjemme igjen; men nu var det for sildigt at ønske, og jeg laa syg og elendig hen. Da Stormen løjede af, og jeg kom mig igjen, glemte jeg rent, at jeg saa inderligt gjerne vilde have været i Land, og længtes mere end nogen Sinde efter at blive Sømand.

Et Par Dage efter rejste der sig en endnu værre Storm, og vi lede Skibbrud. Jeg maatte gaa paa min Fod til London og havde stærkt i Sinde at tage hjem, men jeg skammede mig og var bange for at blive udleet. Jeg havde fremdeles en ustyrlig Lyst til Søen og stak til Guinea med en Slavehandler. Derfra begav jeg mig ud paa en ny Rejse, som tog en Ende med Forkrækkelse, for en maurisk Sørøver nappede os allesammen, men jeg slap ombord paa en anden Skude og kom til Brasilien, hvor jeg i nogen Tid boede hos en rig Planter.

Men det blev mig ogsaa for kjedeligt i Længden, jeg skulde endelig afsted igjen og sejlede atter til Guinea. Dog, hvad skete? vi havde kun været paa Søen i nogle faa Dage, da der opstod en rædsom Orkan, der tumlede med Skibet som med et Stykke Legetøj og saa satte det fast paa en Klippe. Jeg blev saa godt som død kastet i Land af en vældig Bølge. Da jeg kom lidt til mig selv, saae jeg mig om og blev sjæleglad (se andet Billede) ved at opdage en Kilde med fersk Vand. Jeg drak noget af det, klattrede derpaa op i et Træ ogsov som en Sten hele Natten. Om Morgenens saae jeg, at Fartøjet var slynget op paa Klipperne tætved, saa jeg besluttede at svømme ud til det og tage nogle Ting, som jeg kunde have Nutte af.

Jeg svømmede ud til Skibet, fik fat paa nogle Stykker Tømmer og et Par Master og lavede mig en stærk Tømmerflaade. Denne ladede jeg med Levnetsmidler, Værktøj, Søm, Krudt, Hagl, fire Bøsser, to Pistoler og to gode Sabler. Den ene Dag efter den anden tog jeg ud til Skibet og tilbage igjen med hele Ladninger af nyttige Ting. Disse gjemte jeg i et Slags Telt eller Hytte, som jeg lavede; men efter mit tiende Besøg ombord rejste der sig en Storm, og saa var der ikke Spor af Vraget at opdage. Nu fik jeg med stor Møje gravet en Hule, hvori jeg skjulte alle

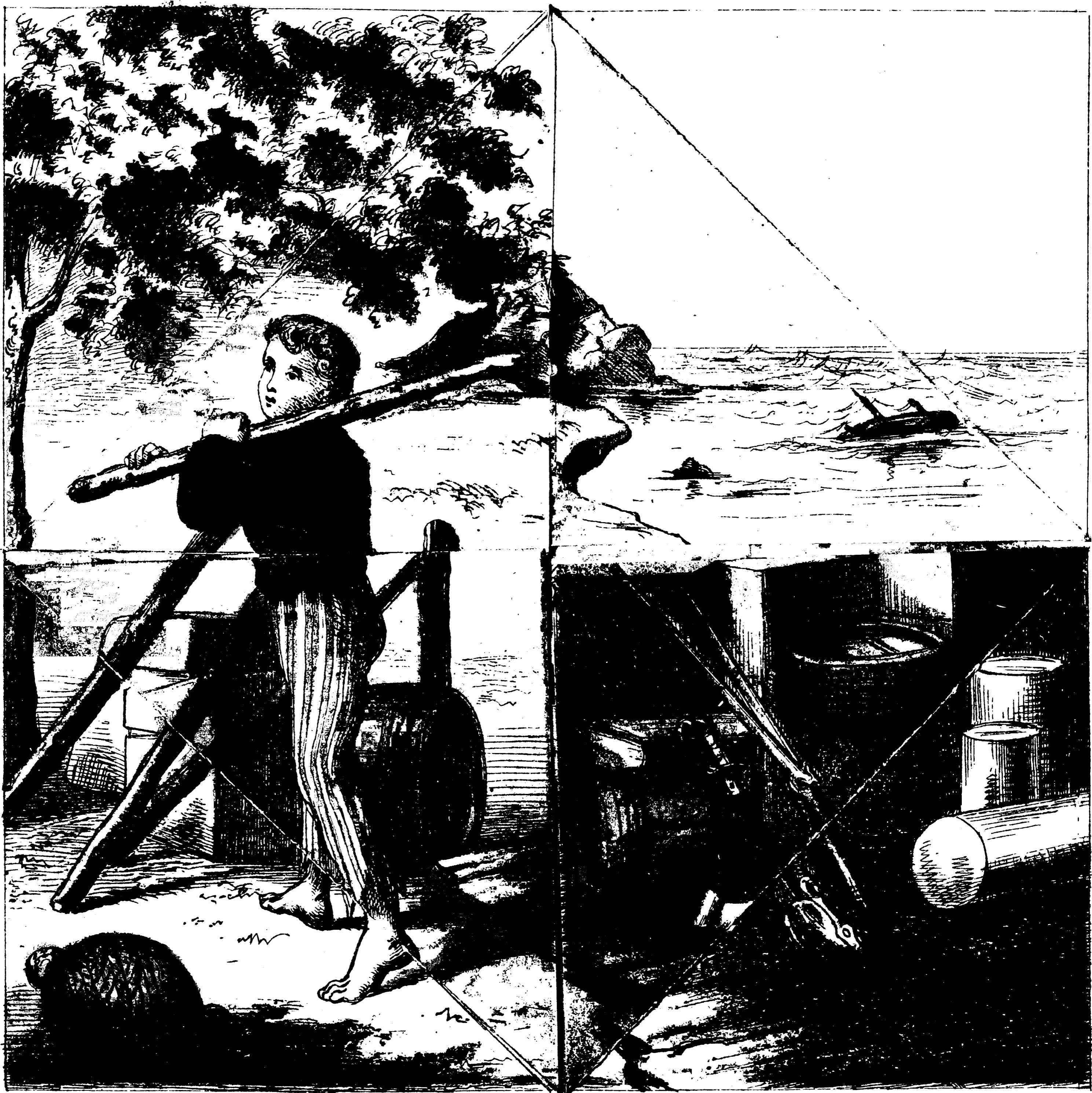

Lith. Enrik & Binger, Haarlem.

mine Skatte. Det var et drøjt Stykke Arbejde for mig at hugge Pæle til, save, grave og alt saadant noget, men det gik meget godt. Jeg skulde jo have et Hus at bo i, jeg rammede derfor en Rundkreds af Pæle paa omrent seks Fods Højde ned i Jorden (se tredie Billedet), bandt dem sammen med et stærkt Tov og kom Ler imellem. Da jeg var bange for at blive overfalden af alle Slags skrækkelige Uhyrer, lavede jeg ikke nogen Dør, men gjorde en Aabning oventil og klattrede op ad en Stige, som jeg saa tog ned med mig.

Det var en dejlig Ø, rig paa herlig Frugt, yndige Blomster og smukke Dyr, saa jeg fik efterhaanden en prægtig Have i Stand og derefter en lille Landhusholdning. Jeg havde bragt en Hund og en Kat med mig fra Skibet; nu fangede og tæmmede jeg en Papagøje, nogle unge Gedebukke og andre Dyr. Jeg prøvede ogsaa paa at tæmme nogle vilde Dueunger; men de fløj deres Vej alle til Hobe, fordi jeg ikke havde noget rigtigt at fodre dem med. Da mine Klæder vare opslidte, syede jeg mig nogle andre af Gedeskind, og jeg gav en temmelig underlig Figur i Frakke, Vest og Benklæder, der altsammen var af Pelsværk. For at holde Solen ude gjorde jeg mig en mægtigt stor Parasol, hvis Tøj ligeledes var af Pelsværk. Naar jeg ikke arbejdede, vandrede jeg omkring og opdagede da mange Slags Frugt og Grønsager. Mine Papagøjer lærte jeg at tale, og i min Hund havde jeg et Slags Omgangsvens, men mit Liv der paa Øen var dog ensomt og sorgeligt nok, og en Gang, da jeg var syg, følte jeg ret, hvor skrækkeligt det var at være alene. Snart begyndte jeg at holde en Art Dagbog, hvoraf jeg kunde se, naar det var Søndag. Jeg satte en Bjelke i Jorden; i den indskar jeg Datoen for Dagen efter Skibbrudet, den 30te September 1659, og hver Dag gjorde jeg et Hak, saa jeg kunde se, hvor-

Lith. Enrik & Binger, Haarlem.

mine Skatte. Det var et drøjt Stykke Arbejde for mig at hugge Pæle til, save, grave og alt saadant noget, men det gik meget godt. Jeg skulde jo have et Hus at bo i, jeg rammede derfor en Rundkreds af Pæle paa omrent seks Fods Højde ned i Jorden (se tredie Billede), bandt dem sammen med et stærkt Tov og kom Ler imellem. Da jeg var bange for at blive overfalden af alle Slags skrækkelige Uhyrer, lavede jeg ikke nogen Dør, men gjorde en Aabning oventil og klattrede op ad en Stige, som jeg saa tog ned med mig.

Det var en dejlig Ø, rig paa herlig Frugt, yndige Blomster og smukke Dyr, saa jeg fik efterhaanden en prægtig Have i Stand og derefter en lille Landhusholdning. Jeg havde bragt en Hund og en Kat med mig fra Skibet; nu fangede og tæmmede jeg en Papagøje, nogle unge Gedebukke og andre Dyr. Jeg prøvede ogsaa paa at tæmme nogle vilde Dueunger; men de fløj deres Vej alle til Hobe, fordi jeg ikke havde noget rigtigt at fodre dem med. Da mine Klæder vare opslidte, syede jeg mig nogle andre af Gedeskind, og jeg gav en temmelig underlig Figur i Frakke, Vest og Benklæder, der altsammen var af Pelsværk. For at holde Solen ude gjorde jeg mig en mægtigt stor Parasol, hvis Tøj ligeledes var af Pelsværk. Naar jeg ikke arbejdede, vandrede jeg omkring og opdagede da mange Slags Frugt og Grønsager. Mine Papagøjer lærte jeg at tale, og i min Hund havde jeg et Slags Omgangsvæn, men mit Liv der paa Øen var dog ensomt og sorgeligt nok, og en Gang, da jeg var syg, følte jeg ret, hvor skrækkeligt det var at være alene. Snart begyndte jeg at holde en Art Dagbog, hvorfaf jeg kunde se, naar det var Søndag. Jeg satte en Bjelke i Jorden; i den indskar jeg Datoen for Dagen efter Skibbrudet, den 30te September 1659, og hver Dag gjorde jeg et Hak, saa jeg kunde se, hvor-

ledes Tiden gik: den sidste Dag i hver Maaned gjorde jeg Hakket længere. Men da jeg ikke havde nogen at tale med, maatte jeg tænke saa meget desto mere og søger Trøst i min Bibel, som jeg havde bragt med mig fra Skibet, og som jeg tidligere havde forsømt.

Øen syntes mig et sandt Fængsel, og i Haab om at slippe bort byggede jeg mig en Kano. Efter at jeg med megen Møje havde faaet den færdig, var det mig ikke muligt at faa den i Vandet, da jeg havde gjort den altfor stor, og jeg tænkte paa at grave en Kanal for at lede Vandet ind til Baaden; men den Fugl maatte jeg lade flyve, fordi jeg ikke havde nogen til at hjælpe mig.

Siden byggede jeg en mindre Kano, som jeg fik ud i Vandet ved at grave en Kanal af tre Alens Brede og to Alens Dybde. Nu var jeg da i Stand til at sejle rundt omkring Øen; min Parasol gjorde ypperlig Tjeneste som Solsejl. Men en Dag blev jeg rigtignok alvorligt forskrækket. Jeg var nær ved at blive ført ud i rum Sø; min Kano drev ud paa Dybet, hvor der var en Strøm, som lignede en Møllesluse. Jeg drev og drev i nogen Tid; men omsider lykkedes det mig at naa tilbage til min Ø. Jeg skjønnede nok, at jeg var langt hjemme fra, saa jeg stuvede min Baad væk og begyndte at trave afsted. Solen var brændende hed, og da jeg naaede min lille Landejendom, var jeg træt og mødig. Jeg lagde mig straks til Hvile og faldt i Søvn. Med eet vaagnede jeg ganske forskrækket, for jeg hørte nogen i en sørgelig Tone raabe: „Robin, Robin Crusoe! stakkels Robin Crusoe! Hvor er Du, Robin Crusoe? Hvor har Du været? Hvorledes er Du kommen her?“ I det samme foer jeg op og blev vaer, at min egen Poppedreng sad tæt ved mig, saae vist paa mig og sagde de Ord, jeg havde lært den.

En anden Dag blev jeg forskrækkeligt angst. Som jeg aller-

bedst gik langs med Havbredden, saae jeg et Menneskes Fodspor i Sandet. Ved nærmere Eftersyn fandt jeg, at det var af en Vild. Herover blev jeg saa bange, at jeg skyndte mig hjem af alle Kræfter: undervejs syntes jeg, at hver Smule Træ var et Menneske, der vilde slaa mig ihjel, og i flere Dage turde jeg slet ikke gaa ud.

Af Frygt for at blive overfalden og dræbt af vilde Mennesker opførte jeg en anden stærk Mur uden om den første; jeg satte Bøsser i hist og her, ligesom Kanoner, og fandt paa et nyt Middel til at komme ned i og op af min Hule, idet jeg satte to Stiger til, som jeg trak ned efter mig. Min Flok af tamme Gedebukke drev jeg ud paa en Lod i Nærheden. Nu havde jeg da faaet lidt mere Ro paa mig, men en Dag, da jeg var ude at spadsere, opdagede jeg, at Kysten laa fuld af Hjerneskaller, Hænder, Fødder og Ben af menneskelige Legemer; der fandtes ogsaa et Ildsted. Jeg saae altsaa tydeligt nok, at Øen blev hjemsøgt af Menneskeædere. Jeg var nær ved at besvime og løb af alle Livsens Kræfter til min Plantage.

Jeg besluttede imidlertid at holde Øje med disse rædsomme Kannibaler og dræbe dem, om jeg kunde. Somme Tider tænkte jeg paa at grave et Hul under deres Ildsted og lægge fem-seks Pund Krudt derned, for naar de saa tændte Ild, vilde de jo alle sammen blive sprængte i Luften; men jeg kunde ikke undvære Krudt nok og besluttede derfor at skyde nogle af dem med min Bøsse.

Jeg opdagede et sikkert Skjulested paa Skrænten af en Bakke. Jeg holdt to Musketter, min Fuglebosse og min Pistol paa rede Haand, og hver Dag gik jeg paa Udkig efter de Baade, der kom ind med Menneskeæderne. Jeg mærkede, at de ikke besøgte Øen synderlig tidt; de kom kun, naar de havde taget nogle af

deres Fjender til Fange i Kampen og derpaa vilde dræbe og æde dem. En Dag, da jeg gik til mit Udkigssted, blev jeg for-skrækket over en anden Ting: jeg opdagede en Hule, som jeg ikke havde set før. Jeg kom ikke ind i den uden Møje, for Indgangen var kun lille, og der var ganske mørkt indenfor. Længst inde saae jeg et Par stirrende Øjne, der gnistrede ligesom Ild, og jeg hørte en underlig Støjen og Sukken, som om et Menneske var i Nød. Jeg kravlede ud igjen paa maa og faa, men tog Mod til mig, tændte en Brand og vovede mig ind paa ny; da saae jeg, at det var en uhyre stor og gammel Gedebuk, som laa for Døden der. Det glædede mig, at jeg havde fundet denne Hule; den syntes at være meget sikker, og den var desuden overmaade smuk og ganske tør, saa jeg besluttede at skjule alle mine bedste Skatte der, da jeg altid svævede i Angst for, at de Vilde skulde komme op og rane dem i Hytten.

En Dag opdagede jeg omsider et Blus nede paa Kysten. Jeg krøb op paa Toppen af en Høj og saae derned igjennem min Kikkert. Kun en halv Mils Vej borte sad der en Flok nøgne Vilde omkring en Ild, de havde tændt, og syntes at more sig kosteligt; Kanoerne, hvori de vare komne, laa oppe paa Strandbredden. Snart begyndte de at dandse; de saae saa vilde ud, at jeg nær havde daanet derved. Da jeg var alene, uden Hjælp, tænkte jeg ved mig selv: Hvad kan jeg vel udrette mod saa mange, hvis de faa Øje paa mig og angribe mig?

Jeg lod dem altsaa slippe for den Gang, da jeg troede det klogest ikke at lade dem vide, at der var nogen paa Øen; men da de havde begivet sig bort i deres Baade, gik jeg ned til det Sted, hvor de havde været, og saae Stykker af de Lig, som de havde ædt, ligge rundt om. Over dette Syn blev jeg saa forbittret, at jeg

Lith. Enrik & Binger, Haarlem.

deres Fjender til Fange i Kampen og derpaa vilde dræbe og æde dem. En Dag, da jeg gik til mit Udkigssted, blev jeg for-skrækket over en anden Ting: jeg opdagede en Hule, som jeg ikke havde set før. Jeg kom ikke ind i den uden Møje, for Indgangen var kun lille, og der var ganske mørkt indenfor. Længst inde saae jeg et Par stirrende Øjne, der gnistrede ligesom Ild, og jeg hørte en underlig Støjen og Sukken, som om et Menneske var i Nød. Jeg kravlede ud igjen paa maa og faa, men tog Mod til mig, tændte en Brand og vovede mig ind paa ny; da saae jeg, at det var en uhyre stor og gammel Gedebuk, som laa for Døden der. Det glædedyde mig, at jeg havde fundet denne Hule; den syntes at være meget sikker, og den var desuden overmaade smuk og ganske tør, saa jeg besluttede at skjule alle mine bedste Skatte der, da jeg altid svævede i Angst for, at de Vilde skulde komme op og rane dem i Hytten.

En Dag opdagede jeg omsider et Blus nede paa Kysten. Jeg krøb op paa Toppen af en Høj og saae derned igjennem min Kikkert. Kun en halv Mils Vej borte sad der en Flok nøgne Vilde omkring en Ild, de havde tændt, og syntes at more sig kosteligt; Kanoerne, hvori de vare komne, laa oppe paa Strandbredden. Snart begyndte de at dandse; de saae saa vilde ud, at jeg nær havde daanet derved. Da jeg var alene, uden Hjælp, tænkte jeg ved mig selv: Hvad kan jeg vel udrette mod saa mange, hvis de faa Øje paa mig og angribe mig?

Jeg lod dem altsaa slippe for den Gang, da jeg troede det klogest ikke at lade dem vide, at der var nogen paa Øen; men da de havde begivet sig bort i deres Baade, gik jeg ned til det Sted, hvor de havde været, og saae Stykker af de Lig, som de havde ædt, ligge rundt om. Over dette Syn blev jeg saa forbittret, at jeg

Lith. Enrik & Binger, Haarlem.

foresatte mig næste Gang at massakrere saa mange af Kannibalerne, som jeg kunde overkomme, og ikke at bryde mig om mig selv.

Nu drømte jeg altid om at slaa ihjel, skjønt jeg maa tilstaa, at Tanken om at skulle se dem igjen fik mig til at skjælve af Skræk. Den mindste Lyd gjorde mig bange, og jeg haabede inderligere end nogen Sinde, at jeg skulde slippe bort fra dette ensomme Sted, uagtet det var saa smukt; men aldrig kom noget Skib Kysten nær eller til Syne. En Dag hørte jeg et Kanonskud og foer op i største Skynding og Forbavelse. Det var fra et Skib i Havsnød, og jeg ilede op paa en Bakke for at tænde et Blus til Tegn paa, at der var nogen; men Skibet var stødt paa nogle Klipper, der vare skjulte under Vandet, og alle Folkene vare druknede, de stakkels Mennesker. Jeg tog ud til Skibet i min Kano; men det eneste levende Væsen, jeg traf paa, var en halvt ihjelsultet Hund.

En Morgen, da jeg stod og spejdede paa mit Udkigssted, blev jeg forfærdet ved at se fem Kanoer staa oppe paa Strandbredden; jeg klattrede da op paa Toppen af den Bakke, hvor mit Skjulested var, og saae adskillige Vilde dandse i Fryd og Gammen omkring en Ild. Da jeg spejdede gjennem min Kikkert, blev jeg vaer, at nogle af dem løb ned og slæbte to sorte Mænd i Land. Et af disse stakkels Mennesker sloge de til Jorden og dræbte ham med en Kølle eller et Træsværd, og jeg vidste godt, at de vilde æde ham. Da den anden saaledes var fri i nogle faa Minutter, løb han saa hurtig som en Hjort hen imod det Sted, hvor jeg stod skjult. Alle Kannibalerne forfulgte ham, og jeg var ganske vis paa, at jeg vilde blive opdaget og dræbt; men snart vendte de alle om paa tre nær, og det glædede mig, at Fangen, et ungt Menneske, brugte sine Ben saa godt, at han nok kunde slippe ud af sine Fjenders Kløer. Jeg syntes, at jeg

burde frelse den stakkels Fyrs Liv, saa jeg gav Ild og dræbte den forreste af hans tre Forfølgere; de andre løb bort i Skræk og Angst (se fjerde Billedet).

Den stakkels unge Vildmand blev saa forfærdet over Knaldet af min Bøsse, at han stod helt stille, som om han ikke turde røre sig af Pletten, fordi han var bange for at blive dræbt. Da han lod til at ville flygte, raabte jeg til ham og gav ham Tegn til at komme nærmere, hvilket han forstod. Han nærmede sig lidt, men standsede saa igjen, kom saa atter nærmere, men standsede paa ny. Han stod og rystede, som om han var tagen til Fang og skulde aflives. Jeg vinkede igjen ad ham og opmuntrade ham paa det venligste, saa han kom nærmere og nærmere; ved hver halve Snes Skridt knælede han, ligesom af Taknemmelighed.

Jeg smilede til ham, og endelig kom han helt hen til mig, tog min Fod og satte den paa sit Hoved, hvormed han mente, at han svor paa at ville være min Slave for Livstid.

Da den stakkels Vilde talte, syntes jeg, at hans Stemme var særdeles smuk og behagelig, da det var den første, jeg havde hørt, siden jeg blev alene der paa Øen. Jeg var saa glad og taknemmelig, fordi jeg havde et Menneske til Omgangsfælle, Ven og Tjener, og tog ham straks hjem med. Han fik mig snart kjær og var saa lærvillig og føjelig, at jeg kunde lære ham alting. Jeg fik ham til at forstaa, at hans Navn skulde være Fredag, fordi hans Liv var blevet frelst den Dag. Da jeg iførte ham nogle Klæder, syntes han helt stolt og glad, endskjønt han neppe vidste, hvorledes han skulde te sig i dem. Først var jeg en lille Smule angst for, at han skulde forraade mig, men efter kort Tids Forløb saae jeg, at min Mistanke var uretfærdig, thi han holdt inderligt meget af mig og vilde have ladt sit Liv for at værge mig mod enhver som helst Fare. Jeg kunde aldrig

Lith. Emrik & Binger, Haarlem.

burde frelse den stakkels Fyrs Liv, saa jeg gav Ild og dræbte den forreste af hans tre Forfølgere; de andre løb bort i Skræk og Angst (se fjerde Billede).

Den stakkels unge Vildmand blev saa forfærdet over Knaldet af min Bøsse, at han stod helt stille, som om han ikke turde røre sig af Pletten, fordi han var bange for at blive dræbt. Da han lod til at ville flygte, raabte jeg til ham og gav ham Tegn til at komme nærmere, hvilket han forstod. Han nærmede sig lidt, men standsede saa igjen, kom saa atter nærmere, men standsede paa ny. Han stod og rystede, som om han var tagen til Fange og skulde aflives. Jeg vinkede igjen ad ham og opmuntrade ham paa det venligste, saa han kom nærmere og nærmere; ved hver halve Snes Skridt knælede han, ligesom af Taknemmelighed.

Jeg smilede til ham, og endelig kom han helt hen til mig, tog min Fod og satte den paa sit Hoved, hvormed han mente, at han svor paa at ville være min Slave for Livstid.

Da den stakkels Vilde talte, syntes jeg, at hans Stemme var særdeles smuk og behagelig, da det var den første, jeg havde hørt, siden jeg blev alene der paa Øen. Jeg var saa glad og taknemmelig, fordi jeg havde et Menneske til Omgangsfælle, Ven og Tjener, og tog ham straks hjem med. Han fik mig snart kjær og var saa lærvillig og føjelig, at jeg kunde lære ham alting. Jeg fik ham til at forstaa, at hans Navn skulde være Fredag, fordi hans Liv var blevet frelst den Dag. Da jeg iførte ham nogle Klæder, syntes han helt stolt og glad, endskjønt han neppe vidste, hvorledes han skulde te sig i dem. Først var jeg en lille Smule angst for, at han skulde forraade mig, men efter kort Tids Forløb saae jeg, at min Mistanke var uretfærdig, thi han holdt inderligt meget af mig og vilde have ladt sit Liv for at værge mig mod enhver som helst Fare. Jeg kunde aldrig

Lith. Enrik & Bing, Haarlem.

blive kjed af at tale til ham; jeg gjorde mig al Umage for at lære ham at tale og læse, være en god Kristen og elske den eneste sande Gud, og jeg sagde til ham, at hans Gud ikke var andet end en taabelig Afgud.

Da Fredag havde lært alle disse Ting, bad han mig indstændigt om at gaa hen og lære hans Stamme, der var saa uvidende og tilbad en ynklig Afgud. Jeg samtykkede, og vi byggede en stor Kano (se femte Billedet), der skulde føre os over til hans Land, for hans Stammefrænder vare ikke Menneskeædere; men lige som vi skulde afsted, kom der atter nogle Menneskeædere og gjæstede Øen. Stakkels Fredag var vis paa, at de vare komne for at lede efter ham, og var uhyre forskrækket; men jeg sagde til ham, at der ikke var noget at være bange for, og vi skjøde adskillige af dem: de øvrige flygtede til deres Kanoer. De to Fanger, som de efterlode, ilede vi til Hjælp. Den ene dem viste sig at være Fredags Fader. Da Fredag saae ham, var han nær ved at gaa fra Forstanden af Glæde. Den anden var en portugisisk Matros. Nu havde jeg altsaa tre Mennesker til at holde mig med Selskab, og jeg følte mig som et Slags Konge.

Vi levede sammen i flere Aar og blev aldrig mere forstyrrede af Vilde. Ved Guds Styrelse kom der omsider en engelsk Skibsfører i Land med to af sine Folk. Mandskabet havde gjort Oprør imod ham og agtede at efterlade ham her uden Hensyn til, om han døde af Sult. Jeg traf ham paa Strandbredden, og han blev højst forbavset ved at se en saa underlig Skikkelse (se sjette Billedet). Da fortalte jeg ham min Historie og viste ham min Hule, min Ejendom, mine Hjorde og mine tre Tjenere eller Undersaatter. Nogle af de oprørske Søfolk kom atter i Land, og da overraskede vi dem og toge dem til Fange. Saa fik vi

de øvrige til at overgive Skibet og love at opføre sig bedre, paa det Vilkaar, at de skulde have Tilgivelse.

Da Skibsføreren saae, at Fartøjet blev givet ham tilbage, blev han sjæleglad. „Min kjære Ven og Redningsmand“, sagde han til mig, „Skibet er Dit; vi og alt hvad der findes paa det, tilhøre ogsaa Dig.“ Derpaa gav han mig et Sæt Klæder, hvori jeg først slet ikke kunde finde mig til Rette, samt en hel Mængde andre Ting.

Saa sejlede jeg til England i dette gode Skib tilligemed dets taknemmelige Fører. Jeg glemte ikke stakkels Fredag og lige-saa lidt min Yndlingspapagøje, min Gedeskindshue og min morsomme Parasol. Da jeg forlod min Ø, havde jeg levet der i otte og tyve Aar.

Dog, da jeg kom hjem til mit Fædreland, følte jeg mig helt fremmed. Min Fader og Moder vare døde, saa jeg kunde ikke sige dem, hvor meget jeg sorgede over, at jeg havde været ulydig og var løben bort.

Fredag forlod mig aldrig, saa længe han levede, men tog med mig alle Vegne. Han var mig altid en god, ærlig, tro og hengiven Ven.

Lith. Emrik & Binger, Haarlem

de øvrige til at overgive Skibet og love at opføre sig bedre, paa det Vilkaar, at de skulde have Tilgivelse.

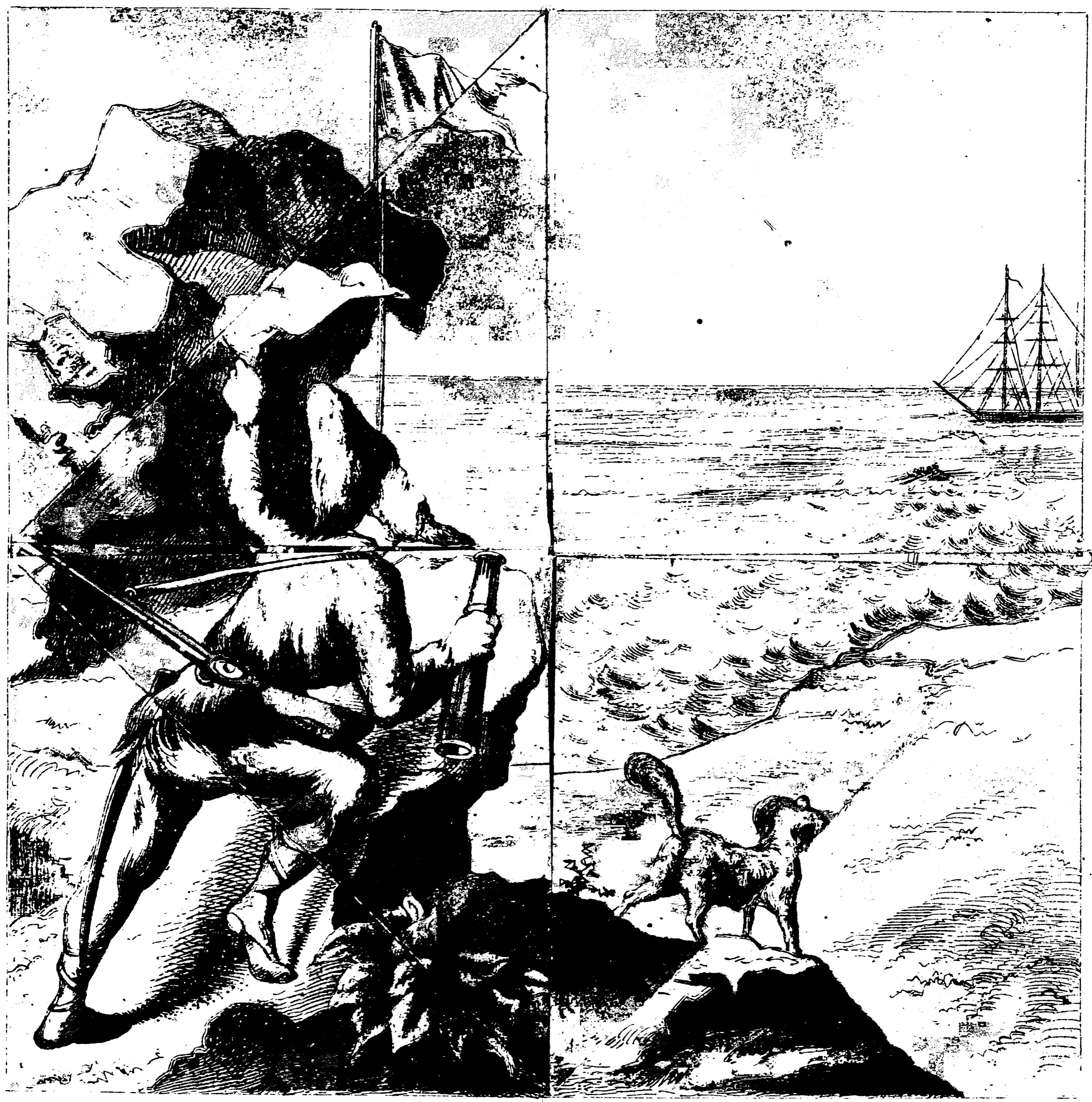
Da Skibsføreren saae, at Fartøjet blev givet ham tilbage, blev han sjæleglad. „Min kjære Ven og Redningsmand“, sagde han til mig, „Skibet er Dit; vi og alt hvad der findes paa det, tilhøre ogsaa Dig.“ Derpaa gav han mig et Sæt Klæder, hvori jeg først slet ikke kunde finde mig til Rette, samt en hel Mængde andre Ting.

Saa sejlede jeg til England i dette gode Skib tilligemed dets taknemmelige Fører. Jeg glemte ikke stakkels Fredag og lige-saa lidt min Yndlingspapagøje, min Gedeskindshue og min morsomme Parasol. Da jeg forlod min Ø, havde jeg levet der i otte og tyve Aar.

Dog, da jeg kom hjem til mit Fædreland, følte jeg mig helt fremmed. Min Fader og Moder vare døde, saa jeg kunde ikke sige dem, hvor meget jeg sorgede over, at jeg havde været ulydig og var løben bort.

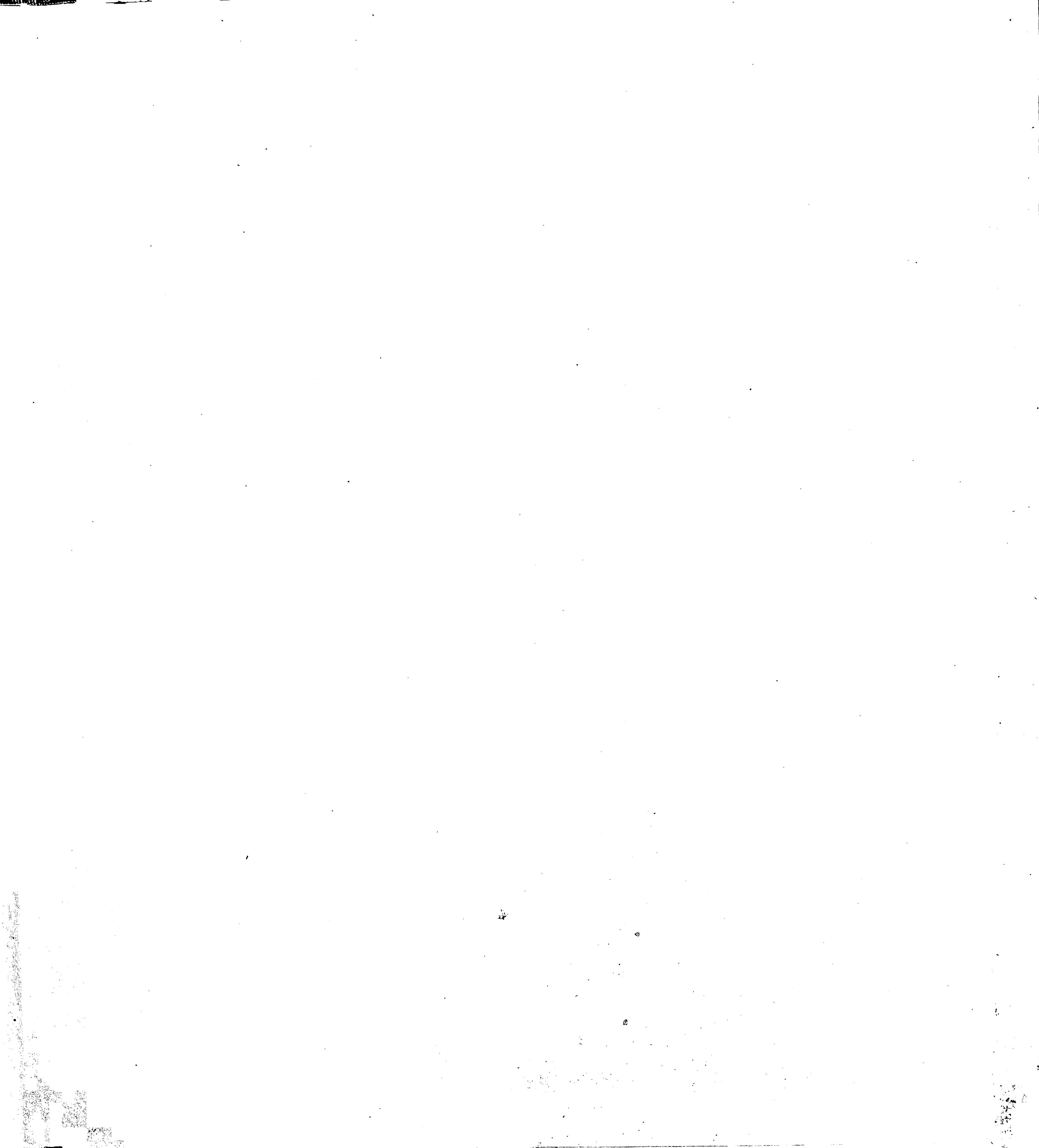
Fredag forlod mig aldrig, saa længe han levede, men tog med mig alle Vegne. Han var mig altid en god, ærlig, tro og hengiven Ven.

Lith. Emrik & Binger, Haarlem

G. TORST'S Sortiment & Antiquariat

KNABROSTRÆDE 9,

KJØBENHAVN.

Herved tillader jeg mig at henlede Opmærksomheden
paa, at jeg paatager mig ad antiquarisk Vei at forskaffe
ældre og nyere, danske og udenlandske Bøger og Tidsskrifter.

Naar jeg ei kan sende Bøgerne omgaaende, skal jeg strax sende
en Meddelelse om, hvor lang Tid der kan hengaae, inden jeg seer
mig istand til at kunne forskaffe dem.

Udenlandske antiquariske Cataloger leveres efter Ønske gratis,
naar der opgives mig i hvilket Fag de specielt kunde ønskes.

Danske og fremmede Værker besørges solgte, naar
Titlen opgives mig nøagtigt, samt angives, i hvilken
Stand Værket befinder sig.